

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Maar op den berg Sion zal ontkoming zijn en hij zal een heiligheid zijn, en die van den huize Jacobs zullen hunne erfgoederen erfelijk bezitten.

Obadja : 17

Als Machthebbende. 1)

Mattheus' verslag der waardevolle toespraak, bekend als de Bergrede besluit met een zin van kernachtige strekking in zichzelf, verwijzend naar den indruk van des Meesters woorden op het volk: „Want Hij leerde hen als machthebbende, en niet als een schriftgeleerde.” a) Een opmerkenwaardig punt van Christus' bediening was de absolute afwezigheid van menselijke autorisatie voor zijn woorden of verrichtingen; de machtiging die hij voorgaf te hebben ontvangen, was van den Vader die Hem gezonden had. Zijn toespraken, of zij gegeven waren tot een groote menigte of in betrekkelijke afzonderlijkheid, waren vrij van de opgesmukte of gemaakte aanhalingen in welke de leeraars van dien tijd zich verlustigden. Zijn autoritair gezegde „Ik zeg u” nam de plaats der ingeroepen macht in en overtrof elke mogelijke orde van bevel of gevolgtrekking. In deze verschilden Zijne woorden hoofdzakelijk van de geleerde uitdrukkingen der schriftgeleerden, Farizeërs en rabbies. Door zijn geheele bediening werd zijn aangeboren kracht en macht over de materie en natuurkrachten, over menschen en bezetenen, over leven en dood geopenbaard. Het is nu ons doel een aantal dezer voorvallen, waarin des Heeren macht door verschillende machtige werken werd geopenbaard, te beschouwen.

Des krijgsoversten knecht genezen. b)

Na de Bergrede der Zaligsprekingen keerde Jezus naar Kapernaum terug, of hij rechtstreeks ging of langs een omweg van andere werken van machts- en genadebetoon is van minder belang. Te dien tijde was er een Romeins garnizoen in de stad gelegerd. Een officier, een overste of hoofdman over honderd, was daar gestationeerd. In den dienst Jezes

1) Bij het reeds verschenen stuk „de uitverkoren twaalf” is vergeten te vermelden, dat evenals dit, is vertaald van Talmage's „Jesus the Christ”.

a) Matth. 7 : 29; verg. Luk. 4 : 32; Joh. 7 : 46.

b) Luk. 7 : 1—10; verg. Matth. 8 : 5—13.

was een zeer geachte dienstknecht, welke ziek en „stervende was”. De overste geloofde dat Christus zijn knecht kon genezen, en riep de tusschenkomst der joodsche ouderlingen in om van den Meester het verlangde te verzoeken. Deze ouderlingen smeekten Jezus zeer ernstig, en brachten de waardigheid van dien man naar voren, die, hoewel een heiden, het volk Israëls liefhad en door zijn milddadigheid had hij een synagoge voor hen gebouwd. Jezus ging met de ouderlingen, doch de overste, waarschijnlijk bekend gemaakt met de nadering van den kleinen stoet, zond haastiglijk boodschappers om te zeggen dat hij zichzelve onwaardig beschouwde om Jezus in zijn huis te ontvangen, waardoor hij niet gewaagd had persoonlijk zijn verlangen bekend te maken. c) „Maar,” luidde de boodschap van verzoek, „zeg het met een woord, en mijn knecht zal genezen worden.” Wij mogen wel dezès mans begrip van Christus macht stellen tegenover dat van dien edelman derzelfder stad, die Jezus verzocht had om zich te haasten persoonlijk bij zijn stervende zoon te komen. d)

De hoofdman schijnt op deze wijze gedacht te hebben: Hij was zelf een man die macht bezat, hoewel onderworpen aan hoogere officieren. Zijn ondergeschikten gaf hij orders, welke gehoorzaamd werden. Hij vond het niet noodzakelijk om persoonlijk toe te zien dat zijn instructies werden uitgevoerd. Zeker kon iemand, die zulk een macht bezat als Jezus, bevelen en worden gehoorzaamd. Meer nog kan hij gehoord hebben van het herstel van des edelmans stervenden zoon, in vervulling waarvan de Heer de afdoende woorden sprak, hoewel mijlen ver verwijderd van des lijders bed. Dat des hoofdmans betrouwen en geloof oprecht was, kan niet worden betwijfeld, waar Jezus zoo uitdrukkelijk dezelve prees. De zieke werd genezen. Jezus verwonderde zich over de openbaring van zulk geloof van dezen hoofdman, wordt gezegd, e) en Zich tot het volk dat volgde keerende, sprak Hij aldus: „Ik zeg Ulieden, ik heb zoo groot geloof zelfs in Israël niet gevonden.” Deze opmerking mag oorzaak zijn geweest voor enkele der toehoorders om zich daarover te verwonderen; de joden waren niet gewoon om het geloof van een heiden zoo te hooren prijzen, want, naar de traditie die toen bestond, was een heiden, zelfs indien hij een ernstig volger van het judaïsme of jodengenoot was, werd hij werkelijk minder gerekend dan zelfs de minstwaardige onder het verkoren volk. Onzes Heeren verklaring duidt duidelijk aan, dat de Heidenen zouden voorgaan in het Koninkrijk Gods in te gaan zoo hun waardigheid meerder ware. Volgens Mattheus' verslag vinden wij deze toegevoegde leering, welke begint met het gewoonlijk gebezigde, „Ik zeg ulieden.” — „Dat velen zullen komen van het Oosten en Westen, en zullen met Abraham en Isaac en Jacob aanzitten in het Koninkrijk der Hemelen, en de kinderen des Koninkrijks zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis; aldaar zal weening zijn en knersing der tanden. f) Deze les toont aan, dat het

c) Aanhaling 1.

d) Joh. 4 : 46—53.

e) Aanteekening.

f) Matth 8 : 11, 12; zie ook Luk. 13 : 28, 29; Hand. 10 : 45.

hoog gezag van Israël slechts door voortreffelijke rechtvaardigheid kan worden verkregen, wordt steeds herhaald en vergroot in 's Heeren leeringen, zooals wij zullen zien.

Een jongeling van de dooden opgewekt. g)

Den dag volgende op het laatst beschouwde wonder, ging Jezus naar de kleine stad Nain, en, als gewoonlijk vergezelden Hem velen van het volk. Dezen dag gebeurde, wat naar menschelijke schatting was, een wonder grooter dan tot dusver door Hem gewrocht was. Hij had reeds velen genezen, soms door een woord gesproken tot de getroffen personen daar aanwezig, en ook als Hij ver van het onderwerp Zijner weldadige macht verwijderd was; lichamelijke ongesteldheid werd overmeesterd, en duivelen werden op Zijn bevel uitgeworpen; maar, hoewel de zieken, die nabij den dood gered waren van het graf, we hebben geen vroeger verslag van onzen Heere de verschrikkelijke dood zelve te hebben geboden terug te geven die hij alreeds had opgevorderd. h) Als Jezus en Zijne volgelingen de stad naderden, kwam hun een begrafenis te gemoet waarbij vele menschen waren; de eenigste zoon eener weduwe werd naar de groeve gedragen; het lichaam werd naar gebruikelijke wijze van het land op een baar weggedragen. Onzen Heere zag met innerlijke ontferming naar de moeder, nu berooft van beide, echtgenoot en zoon; en bij zichzelf e) haar smart en verdriet gevoelende, sprak Hij met zachte stem, „Ween niet.” Hij stapte op de baar toe en deze aanrakende bracht de dragers tot stilstand. Daarop het doode lichaam toesprekende, zeide Hij: „Jongeling, Ik zeg u, sta op.” En de doode die de stem hoorde desgenen die Heer is over alles, j) zat terstond overeind en sprak. Met barmhartige liefde gaf Jezus den jongeling terug aan zijne moeder. We lezen en zonder bevreemding dat eene vreeze alle aanwezigen beving, en dat zij God verheerlijkten, getuigende dat een groot Profeet onder hen was verschenen en dat God Zijn volk had bezocht. Geruchten van dit wonder verspreidden zich door het geheele omliggende land, en bereikten zelfs de ooren van Johannes den dooper, die op bevel van Herodus in de gevangenis opgesloten was. De uitwerking der informatie tot Johannes gebracht betreffende deze en andere machtige werken van Christus, vraagt nu onze aandacht.

Johannes de dooper's boodschap aan Jezus.

Even vóór dat Jezus naar Galilea teruggekeerd was, na Zijn doop en veertig dagen van afzondering in de wildernis, was Johannes, op last van Herodus Antipas, Viervorst over Galilea en Perea k), gevangen gezet. Gedurende de volgende maanden onzes Heeren verrichtingen, in het prediken van het Evangelie, de ware beteekenis van het Koninkrijk leerende, zonde afkeurend bestraffende, de zieken genezende, de booze geesten bestraf-

g) Luk. 7 : 11—17.

h) Aanteekening 3.

i) Matth. 8 : 17; verg. Jesaja 53 : 4.

j) Luk. 20 : 36, 38; verg. Hand. 10 : 42; 2 Tim. 4 : 1; 1 Petrus 4 : 5; Rom. 14 : 9.

k) Matth. 4 : 12; Mark. 1 : 14; Luk. 3 : 19, 20; aant. 2 en 4.

fende en zelfs de dooden tot het leven weder opwekkende, had Zijne Voorlooper, de Godvreezende, dappere Johannes, als gevangene in den kerker van Machaerus gelegen, een der sterkste van Herodus' vestingen. 1)

De Viervorst had wel eenig respect voor Johannes, hem een heilig mensch bevonden hebbende; en vele dingen had Herodus verricht door directe aanwijzing van den dooper, of door den invloed van laatstgenoemde's algemeene leeringen. Inderdaad, had Herodus blijde naar Johannes geluisterd, en had hem opgesloten met tegenzin toegevende aan het lastige doordrijven van Herodias, die door hem voorgegeven werd zijn vrouw te zijn onder bedekking van onwettig huwelijk. Herodias was geweest en was feitelijk nog steeds de vrouw van Herodus' broeder Philippus, van wien zij nimmer wettig gescheiden was geweest, en haar voorgewende huwelijk met Herodus Antipas was beide overspelig en bloed-schendig onder de Joodsche wet.

Eeuwigheids munt.

(Vervolg en slot.)

„In een week?" zeide zij versted.

„Het kon in één uur van oprecht gebed of berouw gedaan worden, verzekerde de dokter haar plechtiglijk.

„Welke zijn uwe gedachten als gij aan uw werk bent? Wat denkt u als uwe kinderen met u willen spreken, en u zendt hen weg? Houdt een boek van uw geliefde dichtwerken bij de hand. Denk over de prettigste en vroolijkste verhalen die u hebt gehoord, tenzij de kinderen er zijn. Wanneer zij er zijn, luister naar hen. Luister naar hen! Neem met geheel uw hart deel aan hunne vertrouwelijkheden, en het zal u weder jong maken. Lees uw bijbel. Verbeuzel geen negentiende van uw tijd met sensationeele berichten in de kranten te lezen. Houd u bezig met iets dat verheft. Mis nimmer een zonsopkomst of ondergang als u het kan doen. Dagelijks eenig muziek, dichtwerk, of ware genieting der natuur en der kinderen. Kom over een week terug," eindigde hij kort; „het ergste moet nog komen."

Een week daarna verscheen mevrouw Ashcroft in de spreekkamer, kalm bereid voor het nieuwe voorschrift.

„Teeken dit," gebod haar de dokter, haar een document in haar handen gevende.

Zij teekende en zag het over om te zien wat het was waarvoor ze haar handteekening gezet had. Tot haar verbazing las ze de volgende woorden die in grooter druk waren dan de rest van het stuk:

„Dit is mijn godsdienst welke ik hierdoor verklaar als mijn dagelijkse geloofsbelijdenis aan te nemen."

„U moet mij hiervan ontheffen," sprak zij. „Ik ben een Heilige der Laatste Dagen en geen anderen godsdienst kon mij mogelijkerwijze bevredigen.

1) Aant. 5.

„Het spijt mij,” zeide de dokter vriendelijk, het document wegbergende en haar man's schuldbewijs daarvoor stellende.

„Ik verklaar hierbij,” las zij en dan die verschrikkelijke vijfhonderd dollar.

„Het is niet te veel om voor mijn godsdienst te betalen,” verklaarde zij dapper.

„Ik ben blij u dat te hooren zeggen,” zeide hij, „maar het spijt mij, natuurlijk, dat u moet verliezen. Ik had gedacht dat elke Heilige der Laatste Dagen dit een gewichtig deel van zijn belijdenis zou hebben gemaakt.”

„U hebt u verwonderd over mijn vertoeven in Utah. Ik kwam om de „Mormonen” te bekeeren. Honderden hebben dit document geteekend en leven er naar.”

„Het spijt mij dat u onder ons zooveel zwakkelingen in het geloof hebt gevonden.”

„Ook ik heb daar spijt over,” stemde hij toe, „indien ze dit goed hadden gelezen, dat is met begrip der zaak, zouden ze mij niet noodig hebben. Dat, mijn geachte dame, is een der meest bijzondere documenten den mensch gegeven in verscheidene eeuwen. Als het twee of drie jaren geleden gepubliceerd zou zijn geworden zou het nog steeds van waarde zijn geweest, maar niet wonderbaar. Het zou slechts de gedachte des tijds gereflecteerd hebben. Verschijnende in 1833, vóór de wetenschap ontdekte dat heete dranken dikwijls een oorzaak van kanker zijn, dat vruchten en groenten, dat is het „kruid des velds”, inderdaad noodzakelijkheden zijn voor de gezondheid des menschen, dat de „tarwe voor den mensch”, de geheele tarwe, met slechts het stijfselachtige deel daarvan, maar het geheel bevat de stoffen welke het lichaam moet hebben, Verschijnende vóór het drankverbod, verschijnende vóór dat wetenschap ontdekte dat het berispen of toornige, opgewonden of gespannen gevoelens het voedsel in vergif omzet, dat de mantel van liefde onze zielen moet omkleeden als onze lichamen het voedsel moet verteren, zulke woorden zijn inderdaad wonderbaarlijk :

„Al het graan is goed tot voedsel voor den mensch, eveneens de vrucht des wijnstoks, en al wat vruchten voortbrengt, hetzij in of boven den grond, niettemin, *de tarwe voor den mensch.*”

Er was iets wonderlijks eigen in de woorden die de dokter las. Hij vervolgde :

„En zal loopen en niet moede worden, wandelen en niet uitgeput raken.”

„Wel dat — dat —” riep zij uit. Maar de dokter nam geen notitie en las voort :

„Weest niet traag; weest niet meer onrein; eindigt met bij elkander fouten te zoeken.”

„Maar u leest,” probeerde zij in 't midden te brengen. Evenwel vervolgde hij met helder-klinkende stem :

„En boven alle dingen, bekleed uzelfen met de banden der liefde, als met eenen mantel, welke de band van volmaaktheid en vrede is.”

„Dat is ons Woord van Wijsheid,” viel hem tenslotte mevrouw Ashcroft in de rede.

„Ja dat is uw „Woord van Wijsheid”, en het hoofdstuk daarvoor. Dat mijn geachte dame is als een mijn waaruit u de munt verkrijger kan waarmede u de eeuwigheid kunt koopen; de munt van gezondheid en geluk. Dat document heeft van mij een Mormoon gemaakt. Dat document bracht mij naar Utah. Gebruik het verstandiglijk. Het is het Woord van Wijsheid, inderdaad, de munt der Eeuwigheid.”

„Dan heb ik mijn vijfhonderd dollar niet verloren?”

„Nee, tenzij u gevoelt dat u het Woord van Wijsheid geen deel van uw godsdienst, uw dagelijksche belijdenis kunt maken.”

Improvement Era.

DAGERAAD.

„In den morgen van eenⁱ schoonen, helderen dag, vroeg in het voorjaar van het jaar achttienhonderd-en-twintig***** zag ik twee Personen, Wier luister en heerlijkheid a'le beschrijving te boven gaan.”

Joseph Smith, *Paarl v. Groote Waarde.*

I.

Nog sluimert de gewiekte zanger,
 Hoewel reeds 't morgenkrieken bloost.
 De nieuwe dag, beloften-zwanger,
 Komt stralend nader uit het Oost.

Het lentelandschap — vliete nevels
 Onthullen 't, maar het sluimert door.
 Het oog merkt heuvels, boomen, gevels,
 Maar geen geluid nog treft het oor.

Het Oosten brandt! Steeds hooger klimmen
 De vuurge vanen in de lucht.
 De rand van 't lichtwiel breekt de kimmen;
 De laatste nachtschim neemt de vlucht.

Daar is de zon in pracht en luister!
 Er komt gerucht in bosch en riet:
 De wiekslag van den vogel ruischt er
 En heinde en verre schalt zijn lied!

Hoe vrij en vroolijk klinkt dat fluiten!
 Dat lustig lied vol levensdrang!
 De lentebloemen gaan ontsluiten,
 Alsof zij luist'ren naar 't gezang.

Mijn hart gedenkt den nacht niet langer,
 Vergeet zijn zorg en zielsverdriet.
 Zing voort! zing voort! gij lentezanger,
 Zing luid en lang uw liefste lied!

II.

Zóó'n morgenweelde,
 Zulk zingen streeelde
 Den jongen die, volzalig uur,
 In 't bosch ging bidden,
 Stoorloos te midden
 Der nieuw-ontluikende natuur.

Groot mooi vertrouwen:
 „Heer, wil me ontvouwen
 Waar zich Uw ware kerk bevindt!
Hier! Neen, daar ginder!
 Roept men, ik vind er
 Geen weg. Hoor en verhoor Uw kind!”

Toen — 't was of machten
 Des duisters trachten
 Den jongen bidder te verstaan.
 Dan — licht alomme!
 In glanskolomme
 Ziet hij Twee Glorie-Wezens staan.

Weg! leer der jaren,
 Die wou verklaren
 Dat Vader, Zoon en Heil'ge Geest
 Eén lijfloos Wezen
 (Zóó kan men 't lezen!)
 Zijn, zullen zijn en zijn geweest.

Hier komt de Vader
 Tot de aarde nader,
 Hier klinkt Zijn naamloos-reine stem
 In jeugdige ooren:
 „Mijn Eengeboren
 (Hij wijst Dien aan) is hier: hoor Hem!”

Géén kerk des Heeren:
 „Belijders eeren
 Mij met hun mond. Wat wordt beleên
 Verfoei ik! Gij,
 Sluit u niet bij
 Bestaande kerken aan — bij géén!

Geen kerk des Heeren!
 Wat menschen leeren
 En doen, gezagloos, zonder macht
 Van God gegeven,
 Mist groei en leven,
 Is vormendienst en niet van kracht.

Straks komen Boden
 (Verrezen dooden)
 Tot Joseph met gezag en licht.
 De jonge Diener,
 Profeet en Ziener,
 Heeft weldra Christus' Kerk gesticht.

III.

Toen God zóó een Profeet verwekte,
 Wyl donkerheid op 't menschdom lag
 En duisternis deze aard' bedekte,
 Toen daagde daar een Nieuwe Dag.

Want toen die knaap mocht zien en hooren
 Den Vader en Diens Evenbeeld,
 Was dat het eerste morgengloren
 Van 't Godsrijk dat ons zielsoog streelt.

Wat wonderzanger was die jongen,
 Die veertienjaarge landmanszoon!
 Geen ander heeft als hij bezongen
 Den Heiland en Diens heilgeboón.

Geen rijm, geen versmaat maakt den dichter:
 Het hoogverlichte Zienersoog,
 't Bezielde gemoed van dien Verlichter,
 Zet Joseph Smith als Zanger hoog.

Zijn lied is 't machtig Lied des Levens,
 Van 't Oerverleden, bron-omnacht,
 En 't gouden Nu; een lofzang tevens
 Der Toekomst die ons tegenlacht.

Heil, machtig-groote morgenzanger!
 De mindre van Gods Zoon alleen;
 Uw lied, van heil en glorie zwanger,
 Is 't Levensplan der Eeuwigheên!

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
W. WOLTJER.

De Leugenberg in Zee geworpen.

Het getuigenis van DAVID WHITMER.

David Whitmer volharde in de herhaling des getuigenis der waarachtigheid van het Boek van Mormon, tot zijn laatsten ademtucht. Gedurende vele jaren, — van 1833 tot 1888, een halve eeuw — te Richmond, Missouri woonachtig zijnde, werd hij dikwijls door alle soort van menschen bezocht, en in de laatste jaren zijns levens door journalisten in 't bijzonder, die, in betrekking van het getuigenis van de echtheid van het Boek van Mormon, welke hij den wereld gegeven had, kwamen om bijzonderheden daaromtrent in te winnen. Hij had voor al dezen slechte één antwoord: „Mijn getuigenis in het Boek van Mormon is waarachtig. Het werd soms met een verklaring der omstandigheid waaronder de groote openbaring gegeven werd verrijkt, maar nimmer is hij afgeweken van het hoofdfeit, zijner gepubliceerde getuigenis als gevonden in het Boek van Mormon.

Hij werd niet altijd bevoorliefd behandeld door hen wier vragen hij beantwoordde; zijne verklaringen werden bij tijden verkeerd voorgesteld, waarover hij zeer verstoord was; en de noodzakelijkheid door droevige ervaring geleerd hebbende, zorgde hij in zijn latere leven er voor, steeds enkele zijner intieme vrienden, bij dergelijke gelegenheden, bij zich te hebben.

Naar de handeling dier valsche voorstelling van zijne getuigenis, in zijn brochure, „Toespraak tot alle geloovers in Christus,” verwijzende, maakt hij de volgende wederlegging der beschuldiging van verloochening: „In de „American Cyclopaedia” en de „Encyclopedia Britannica” werd beweerd dat ik, David Whitmer, als een der drie getuigen mijn getuigenis van de Heiligheid van het Boek van Mormon had verloochend; en dat de andere twee getuigen, Oliver Cowdery en Martin Harris, hunne getuigenis van dat Boek eveneens loochenden. Ik zal nogmaals aan alle menschen verklaren, dat ik nimmer te eeniger tijd, die getuigenis heb verloochend of zelfs een deel daarvan. Eveneens getuig ik tot de wereld, dat noch Oliver Cowdery noch Martin Harris ooit hun getuigenis verloochend hebben. Zij stierven beiden met hernieuwde bevestiging der waarachtigheid van de heilige echtheid van het Boek van Mormon.

Ik bevond mij aan de stervenssponde van Oliver Cowdery en zijn laatste woorden waren, „broeder David, wees uw getuigenis van het Boek van Mormon getrouw.” Hij stierf hier in Richmond, den derden Maart 1850. Vele getuigen wonen nog in Richmond, die de waarheid dezer feiten en beweringen willen staven, zoo goed als van den goeden aard van Oliver Cowdery. Zelfs de machten der duisternis hebben tegen het Boek van Mormon saamgespannen, om te willen bewijzen dat het

niet het woord Gods is; en dit zal dienen om den mensch van geestelijk begrip te bewijzen, dat het Boek waarachtig is. Om de(n) lezer(es) een indruk te geven van hetgeen waarmede ik tevreden heb moeten zijn, geef ik hiernevens een copie van een vlugschrift wat ik heb laten drukken en uitgeven in Maart 1881.

Bekendmaking.

Aan alle natiën, geslacht, taal en volk, tot wie dit zal komen.

„Door zekeren John Murphy, van Polo, Provincie Caldwell, Missouri, werd beweerd, dat ik verleden zomer, in een onderhoud met hem, mijn getuigenis, als een der drie getuigen van het Boek van Mormon, zou hebben verloochend.

„Dientengevolge, dat hij mij nu ten volle mag begrijpen, zoo hij het toen niet deed; en dat de wereld de waarheid moge weten, wensch ik nu als het ware in den avond mijns levens, en in de vreeze des Heeren, eens en vooral de volgende openbare verklaring te maken.

„Dat ik nooit of te nimmer die getuigenis geheel of gedeeltelijk heb verloochend, welke zóó lang met dat Boek is gepubliceerd is geworden, als een der drie getuigen. Zij die mij het beste kennen, is wel bekend dat ik altijd aan die getuigenis heb vastgehouden. En opdat niemand misleid zal worden of mijn gedachten in verband daarmede in twijfel zal trekken, bevestig ik nogmaals de waarheid van al mijn verklaringen, zooals toen zijn gedaan en gepubliceerd werden.

„Die ooren heeft om te hooren, die hoore; *het was geene begoocheling.* Wat geschreven is, is geschreven, en hij die leest merke daar op..... Ik stem er niet mee in dat eenige der leerstellingen der zoogenaamde Mormonen, of Heiligen der Laatste Dagen, in conflict zijn met het Evangelie van onzen Heer en Heiland Jezus Christus, zooals geleerd door den Bijbel en het Boek van Mormon; want hetzelfde Evangelie wordt duidelijk in deze beide boeken geleerd zooals ik het woord Gods versta.

„En zoo iemand twijfelt, zou hij daarom niet zorgvuldig lezen en dezelfde begrijpen, alvorens het recht tot oordeel aan te matigen en het licht, dat schijnt in de duisternis, en de weg tot het Eeuwige leven openbaart als door de onfeilbare hand Gods wordt aangewezen, te veroordeelen?

„In de geest van Christus, die gezegd heeft: „Volg gij mij, want ik ben het licht, de weg en het leven,” draag ik deze verklaring aan de wereld op; God op Wien ik bouw, oordeele mij in de waarachtige ernst mijner motieven en het geloof en de hoop tot het eeuwige leven die in mij is.

„Mijn ernstig verlangen is dat de wereld mag worden bevoordeeld met deze duidelijke en eenvoudige verklaring der waarheid.

„En alle eer zij den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest, welke zijn een enig God, Amen.”

(w. g.) DAVID WHITMER.

„Wij, ondergeteekenden, burgers van Richmond, Provincie Ray, Missouri, alwaar David Whitmer vanaf 1838 gewoond heeft, verklaren dat we lang en intiem met hem bekend zijn geweest en kennen hem als een man van groote rechtschapenheid, en van ontwijfelbare waarheidlievendheid en geloofwaardigheid.

„Gedaan te Richmond, Missouri 19 Maart 1881 :

Gen. Alexander, W. Doniphan.

Hon. George W. Dunn, Rechter.

Thomas D. Woodson, President van Ray Co. Spaarbank.

J. T. Child, Redacteur van „Conservator”.

H. C. Garner, Kassier van Ray Co. Spaarbank.

W. A. Holman, Provinciaal financier.

J. S. Hughes, Bankier, Richmond.

James. Hughes, Bankier, Richmond.

D. P. Whitmer, Rechtsgeleerde.

Hon. Jac. W. Black, Rechtsgeleerde.

L. C. Cantwell, Postdirecteur, Richmond.

George D. Wasson, Majoor.

Jas. A. Davis, Directeur der Gemeente-belasting.

C. J. Hughes, President van Ray's Rechtbank.

Geo. W. Trigg, Gem. Administrateur.

W. W. Mosley, M.D.

Thos. Mc. Gennis, ex-Sheriff van Ray provincie.

J. P. Quesenberry, Handelsman.

W. R. Holman, Meubelfabrikant.

Lewis Slaughter, Griffier.

Geo. W. Buchanan, M.D.

A. K. Keyburn.”

Terzelfder tijd publiceerde de „Richmond Conservator” van 24 Maart 1881, het volgende :

Een verklaring.

Ergens anders publiceeren wij een brief van David Whitmer, een oud en welbekend ingezetene van Ray, eveneens eene bevestiging, zijner reputatie als mensch geteekend door een aantal der leidende ingezetenen dezer gemeente, in antwoord op eenige ongewaarborgde beweringen over hem gemaakt. Er blijft geen twijfel over dat de Heer Whitmer, die een der drie getuigen van de echtheid der gouden platen is, van dewelke hij beweert dat Joseph Smith het Boek van Mormon vertaalde (een fac simile der figuren der origineele verslagen heeft hij nu in zijn bezit), is vast overtuigd van zijn heiligen oorsprong, en waar hij niet tracht zijn geloof of inzichten op te dringen — hij wenscht slechts de wereld eenvoudig te weten dat in zoover hij er bij betrokken is, kan er geen verandering noch schaduw van omkeering overblijven. Hier voor ongeveer een halve eeuw gewoond hebbende, wijst hij met niet weinig trotsch op zijn gepasseerden levenswandel met bewustzijn dat hij niets gedaan heeft dat zijn karakter kon bezoedelen als een ingezetene, en geloover in den zoon van Maria, om zulk een aanval op hem te kunnen

wettigen, het kome van welke bron ook, en nu met de leliën der vijf en zeventig winters gekroond als met een stralenkrans, en zijn pelgrims-tocht op deze aarde bijna volbracht hebbende, herhaalt hij steeds zijn vroegere verklaringen, en laat het aan de toekomst over om het probleem op te lossen, van welks vervulling hij slechts een passerende getuige was."

David Whitmer stierf te Richmond, den 25 Januari 1888, in het vier en tachtigste jaar zijns levens. Zijn laatste getuigenis was onder de volgende omstandigheden gegeven:

Op Zondagavond, den 22 Januari, te half zes, riep de heer Whitmer zijn familie en een aantal zijner vrienden bij zijn bed en sprak tot hen stervend: zijn laatste getuigenis. Zijn geneeskundige adviseur toesprekende, zeide hij: „Dokter Buchanan, ik wensch u mij te verklaren of ik goed bij kennis ben alvorens mijn laatste getuigenis te geven?" De dokter antwoordde: „Jawel, u bent in vol bezit van uwe verstandelijke vermogens, want ik heb juist een conversatie met u gehad." Daarop richtte hij het woord tot allen die hem omgaven, zeggende: „Nu, gij moet allen geloovig zijn in Christus. Ik wil u allen zeggen dat de bijbel en het verslag der Nephieten (Boek v. Mormon) waar zijn, aldus kunt gij zeggen dat gij mij gehoord hebt mijn getuigenis gevende op mijn sterfbed. Weest allen getrouw in Christus en uwe zegeningen zullen overeenkomstig uwe werken zijn. God zegent u allen. Mijn betrouwen is op Christus voor eeuwig en altijd, werelden zonder einde. Amen.

's Maandags den 23 Januari, te tien ure 's avonds, na van een korte sluimer ontwaakt zijnde, zeide hij achter de sluier te hebben geblikt waar hij Christus gezien had.

Zijne vrienden die voortdurend aan zijn bed waren beweren, dat hij vele manifestatiën der waarheid van het groote bovenaardsche had welke hun geloof buiten alle schaduw van twijfel bevestigd. Hij droeg zijn lange lijdenstijd met groot geduld en moed, zijn geloof, nimmer voor een oogenblik verzwakt, en toen de roepstem kwam, viel hij vredevol in de eeuwige rust met een glimlach op zijn gelaat, alsof hij in slaap gewiegd ware door geheimzinnige muziek. Even voor zijn adem het lichaam verliet, opende hij zijne oogen, welke glinsterden met de vreugde der jeugd. Daarna sloeg hij ze ten hemel, en een wonderlijk licht kwam op zijne trekken, welke voor verscheidene minuten bleef, toen de oogen zich langzamerhand sloten en David Whitmer was te ruste gegaan."

(Wordt vervolgd.)

Conferentie Verslag.

De Groninger conferentie behoort weder tot het verleden. Zondag 10 April werden, na behoorlijke afkondiging in „De Ster" en plaatselijke bladen, twee openbare vergaderingen gehouden in het „Harmonie gebouw", Kijk-in-'t-Jatstraat. Veel publiek had het niet getrokken, doch de aanwezigen zaten met goede aandacht te luisteren.

Nadat allen tot de orde waren gekomen, werd door den leider, Confe-

rentie-President Ate Westra lied 1: „O, volheid van Zegen" als openingszang opgegeven, waarna ouderling Adrianus van Tussenbroek werd opgedragen voor te gaan in 't gebed.

Door het koor werd voortgezet met het zingen van lofzang 149: „Evenals de Zon in luister."

Ouderling Adrianus Barendregt van de Amsterdamsche Conferentie wordt als eerste spreker aangekondigd en deze geeft een beknopt overzicht van des Heeren Jezus Christus' leven en Zijne verwerping en de verwarring die daarna onder de volkeren ontstond. Verder spreekt hij over de zaligheidsvoorwaarden en ontmoeting van den Christus bij Zijne komst.

Ouderling Abraham Dalebout, Rotterdamsche Conferentie-President, volgt met de herstelling van het Evangelie te verduidelijken, die moest komen vóór 's Heeren komst. Alleen het onderhouden der beginselen, zonder wijzigingen, brengen ons de zaligheid en het recht tot bediening. Verklaart de eerste beginselen aan de hand van Paulus.

Ouderling Jan J. Roothoff bespreekt het lijden van den Heere en de voorafgaande teekenen van Zijn tweede komst, waaronder ook was gegeven het vliegen van Engelen in het midden des Hemels.

Na een woord van aansporing tot opkomst in de volgende vergadering besloot deze met lofzang 56: „O, Heer wij brengen U" door het koor gezongen.

Dankzegging bij monde van ouderling A. N. Sligting.

's Middags werd op de noorderbegraafplaats een vergadering, ter herinnering en eere der in 1906 gestorven zendelingen, Gould en Welker gehouden. Gezongen werden liederen 26 en 80: „O, mijn vader" en „Als ons d'englen welkom heeten". Gebed en dankzegging door de locale Ouderlingen Jan Aukema van Groningen en de Boer van Harlingen. Sprekers waren Ouderlingen: W. Woltjer, A. Dalebout en A. Westra. Bij deze vergadering mochten wij ons in de tegenwoordigheid van vele toehoorders verheugen.

De avondvergadering om 7 uur werd aangevangen met lofzang 71: „Zie den Heil'gen Engel vliegen". Ouderling L. S. Mietus vroeg een zegen en het koor vervolgde met lofzang 170: „Kom, o Gij Vrededorst!" te zingen.

Ouderling Adrianus van Tussenbroek van de Arnhemsche Conferentie, laat in zijn rede sterk naar voren komen dat Gods woord steeds wijst op het oordeel naar een iegelijks eigen werken en de noodzakelijkheid daarvoor van gehoorzaamheid aan Gods' wetten.

Ouderling Adriaan N. Sligting van de Haagsche Vertakking spreekt over het object van Christus, namelijk het heil van den mensch en niet eigen eer zoekend. Ook dit wordt van Zijn volgelingen vereischt en is de zending van het herstelde Evangelie.

Als tusschenzang wordt door enkele leden van het koor een kwartet ten gehoor gebracht.

Ouderling Willem Woltjer, Redacteur van „De Ster", handelde over de komst van Elia eer de verschrikkelijke dag des Heeren komen zoude, daar anders de aarde om de ontuchtigheid, als in de dagen van Noach, onder de ban zou vallen. Maande, daar zijn vertrek aanstaande is, alle

leden aan hunne gelofte gedachtig te zijn en te behouden wat ze hadden, zoodat niemand hunne kroon zou ontrooven.

Ouderling Ate Westra, Conferentie-President van Groningen, die bij afwezigheid van President John. P. Lillywhite de laatste spreker was, handelde in verband met den tekst: Mijn volk heeft twee boosheden gedaan, Mij de Springader des levenden Waters hebben zij afgesneden en hebben zich bakken uitgehouwen, gebrokene bakken die geen water houden. De ongehoorzaamheid was in alle bedeeelingen corzaak van verval en verwoesting geweest, terwijl in het andere geval men verzekert is in de liefde van Christus te blijven.

Het koor besluit deze vergadering met lofzang 157: „Gij, Geest des Hemels.”

Gedankt door Ouderling Heiko Boekweg.

P.S. President John. P. Lillywhite was door ontvangst van telefoonbericht verhinderd de avondvergadering bij te wonen.

Zaterdag voorafgaand werd priestervergadering gehouden, waar vele goede lessen en raadgevingen door Pres. John. P. Lillywhite werden gegeven. Behalve Ouderlingen Oswald Brainich, John Vreeken, Arie Kruijs en Gerrit v. d. Waard waren alle in Nederland arbeidende zendelingen aanwezig.

Zaterdagavond werd een algemeene Ambtenarenvergadering gehouden, waar de vertrekkende Ouderlingen W. Woltjer en J. J. Roothoff een woord tot afscheid spraken en ook President John. P. Lillywhite richtte een woord tot de aanwezigen. Beide dagen werd genoten van de goede geest die er heerschte.

Denk en Wil.

De groote uitvinder Thomas A. Edison zeide onlangs:

Eene grootte moeilijkheid met de hedendaagsche wereld is dat de menschen van plaats tot plaats omdoolen en nooit met iets tevreden zijn.

Zij zijn onbeholpen en gedachtenloos. Zij wenschen niet flink te werken en diep door te denken. Zij nemen den tijd en de moeite niet om een goeden grondslag te leggen; zij zijn te oppervlakkig, te lichtvaardig, alles verveelt hen te gauw.

Zij trachten niet de rechte geest voor hun levenswerk te krijgen en als gevolg hiervan missen zij de voldoening en blijdschap, die door werken komt, het komt er niet op aan wat het is, als het beslist in het bereik van hun kracht is. Zij vinden de vreugde niet die zij zouden genieten door iets te volbrengen, zij keeren zich tot allerlei soort van vermaak.

Inplaats van vreugde te leeren genieten door hunne gedachten, trachten zij het tevergeefs te vinden door hunne oogen en ooren — en somtijds door hunne magen.

De man die zich niet voorneemt, de gewoonte om te denken, te ontwikkelen, mist het grootste genot in zijn leven. Hij mist niet alleen het grootste genot, maar hij kan zichzelf niet tot het hoogste opwerken. Alle vooruitgang en alle succes komt door denken.”

Naast denken is willen, een besluit toonen, een zeer voornaam ding. Als gij eens den wil krijgt om te werken — een voornemen te volvoeren — zijt gij een goed eind op weg tot de overwinning.

Gewoonlijk zeggen jonge mannen dat zij sommige dingen niet kunnen doen, b.v. het gebruik van tabak nalaten.

Een jonge man verklaarde laatst: „Ik heb verscheidene jaren tabak gebruikt en ik kan niet beloven er mee op te houden. Met de wetenschap die hij bezit, aangaande het nadeel van tabaksgebruik aan zijn lichaam en geest, moest hij niet alleen denken wat het beste voor hem is, maar hij moest willen en beslist trachten op te houden.

Vele voorbeelden liggen voor de hand in welke mannen het rooken hebben nagelaten, omdat zij wisten dat het nadeelig voor hen was: zij zetten er hun zinnen op en wilden het nalaten.

Verscheidene volwassen mannen die tot de Kerk zijn gekomen, hebben het gebruik van tabak nagelaten, nadat zij van het Woord van Wijsheid gehoord hadden en van de beloften voor hen die de geboden onderhouden. Zal een jonge man dan zeggen dat hij het niet kan?

Een zeer mooi voorbeeld van een oudere man die het rooken naliet is in de Januari American gegeven, in een biography van William Hood, sinds 35 jaar hoofdingenieur van de Southern Pacific, wiens levensloop op een spannende roman gelijkt. Hij was de ingenieur die eenige jaren geleden het wondervolle werk over het Groot Zout Meer bouwde, de wijd vermaarde zeven en een halve mijl lange brug over het meer, van welke gezegd wordt dat het de interessantste en moeilijkste prestatie is, ooit door ingenieurswerk volbracht.

Het volk van Utah en het Westen zal zich herinneren dat op sommige plaatsen „de grond zoo drassig was dat paal na paal in den grond gedreven moest worden, voordat een solide grondslag gevonden kon worden.

Acht en dertig duizend, twee honderd zes en vijftig boomen, (gelijk staande aan een bosch van twee mijlen in het vierkant) zijn overgeplant in het water van het Groot Zoutmeer; waren deze palen van eind tot eind aan elkaar geplaatst, dan zouden zij een afstand vormen van Chicago tot Buffalo.

Allen zullen zich herinneren dat een berg van steenen en aarde in het meer is gestort, en met welk een vrees iedereen, behalve Harrison, het hoofd van de spoorweg-maatschappij, deze onderneming aanzagen, maar ook hoe volmaakt het werk tot een nuttig einde is gebracht.

Deze zelfde ingenieur, William Hood, een van de grootste spoorwegingenieurs die de wereld ooit gekend heeft, vond zichzelf, volgens het artikel uit hetwelk wij dit aanhalen, „zeventien jaren geleden, na een voortdurende periode van overwerk, totaal uitgeput: Gij moet u meer oefenen om uw geest van uw werk af te houden, tenminste een dag per week, en het rooken nalaten,” was de raad die den dokter hem gaf.” Hij was een verstokt rooker vanaf zijn negende jaar.

Hood wierp zijn sigaar weg en heeft nadien nooit meer gerookt. Daarna besteedde hij zijn vrijen tijd met het beklimmen van bergen

waarbij hij een groote camera medenam om zijn geest bezig te houden.

Hij is nu bijna vijf en zeventig jaar, maar zoo bedrijvig als ooit.

Nu, is er een denkend jong man met een wil die niet kan zeggen: „Ik wil het gebruik van tabak nalaten,” na zulk een voorbeeld?

Impr. Era, Febr. 1921.

A.

Vert. d. M. H.

Uit ons eigen Zendingsveld.

April 6 en 8 werden er respectievelijk te Den Haag en Vlaardingen buitengewone vergaderingen, welke beide goed bezocht werden, alle zitplaatsen in de daarvoor gehuurde zalen waren bezet en met groote aandacht werd naar de sprekers geluisterd. Verscheidene boeken werden er verkocht.

In Den Haag werd het woord gevoerd door Zending-*President* John P. Lillywhite en Conferentie-*President* Abraham Dalebout; en in Vlaardingen Ouderlingen C. de Jong, G. v. d. Waard en A. Dalebout.

Vrijdag 22 April werd te Schiedam een buitengewone vergadering gehouden, waar een goede opkomst was en veel lectuur werd uitgegeven. Onder leiding van Ouderling C. de Jong werd na een inleiding het woord gegeven aan ouderlingen W. Woltjer, A. Dalebout en Zending-*President* John P. Lillywhite.

Zondag 24 April werd aan het *Présidentschap* van de gemeente Delft met een woord van dank voor hunne bewezen diensten, door Conferentie-*President* A. Dalebout namens de Nederlandsche Zending eervol ontslag verleend.

INHOUD.

Als Machthebbende	Blz. 129	Conferentie verslag :	Blz. 140
Eeuwigheidsmunt	„ 132	Denk en wil	„ 142
De Dageraad (gedicht)	„ 134	Uit ons eigen Zendingsveld	„ 144
De leugenberg in Zee geworpen.	„ 137		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.